Ще вчора я нізащо б не погодився на твій від'їзд,
ти ж знаєш як боляче мені було б дивитися
на автобус, що від'їжджає,
автобус, засклений поглядом моїх очей.

Мала розрада знати,
що ти від'їжджаєш не назавжди.

А сьогодні
я з радістю кладу праву долоню
автобусом на дорогу,
долоня вивищується на чотирьох колесах,
двері розчиняються,
ти заходиш в автобус,
купуєш квиток,
усідаєшся біля вікна —
і несе тебе моя долоня до зупинки,
де тобі сходити, звідки тобі ближче додому.
Як надумається тобі повернутися,
виходь на ту ж зупинку,
там тебе чекатиме автобус
із обох моїх рук.